

Publicerad 2007-01-31 09:29 av Niniz

Vad har man kvar om man inte ens får ha sig själv ifred?

Ytan av dig
löses upp inför min blick
Virvlar runt, över,
igenom mig som
den mest skoningslösa snöstorm
slår din röst mig i marken

Rösten är vinden,
den bedövande som
stiger och sjunker
och hatets pilar skjuter du mot mig
och lämnar mig med blödande sår av dina ord

Orden träffar alltid där,
just där
det gör som ondast

Tårar är som olja på din eld,
för varje liten droppe
av uppgivenhet
som fälls framför dina fötter
slits det jag känner igen sönder och
det oundvikliga kryper snabbt närmare

Jag får svårare att hålla kvar mig själv,
fel har gjorts så många gånger att
jag inte längre kan skilja på sådant
som förut var lysande klart

När jag öppnar munnen
märker jag att det är dina ord som kommer ur den

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Niniz med Poeter.se id #11499 innehar upphovsrätten